

Беше време за ром и кубински пури, не за абордажи, но Тотко Черната брада стисна зъби и остави айфона си на абаносовото писалище. Разбира се, той никога не беше писал, но така е думата.

Неговата стихия беше една. Превземаше кораби. Но не като Тийч Черната брада, на когото съвсем несправедливо го опереличаваха. Капитан Тотко много повече би се зарадвал да го сравнят с велики Франсис Дрейк. Някой ще каже „Какво толкова? Пладнешки разбойници“, но дано да няма неблагодарумието да го изплюе в полезрението и полеушието на капитан Тотко. Той хич не би останал доволен, а гневът му беше страшен, повярвайте ми. Даже и Джон Силвър би останал впечатлен от яростта му.

Благодарим Ви, че четете Биволъ.

Подкрепете нашите разследвания и нашите автори

Капитан Тотко не се уморяваше да обяснява надълго и нашироко огромната разлика между пиратите, прости кокошкари, които по никакъв начин не целят нищо друго, освен лесна лична изгода, и корсарите. Корсарите бяха друга бира, по думите му. И той смело се причисляваше към тях. Най-красноречивият му пример беше с гореспоменатия Франсис Дрейк. Нима е пират човек, който работи с одобрението на държавните институции, макар и формално да не се води на трудов договор? Елизабет I не си ли е затваряла очите (а според някои недоказани бръцолевения и разтваряла краката) в името на това Франсис Дрейк да допринесе за величието на короната и благоденствието на Империята?

Донякъде правилно, Тотко беше схванал правилно, че когато заграбваш чужди плавателни съдове и формално им слагаш флаг на някаква си там централноамериканска страничка, ти не можеш да бъдеш приеман като прост пират, а си си чист корсар. Особено, ако имаш напътствия и негласно одобрение от Елизабет, Екатерина или когото и да било от бойкоизбраните. С други думи казано, пират си, когато всички те гонят, а ти ръфаш безогледно каквото дохванеш. Друго си е обаче да си корсар и да имаш и информация, и закрила, а и да можеш да се прислониш под крилото на някой велемощен, когато сгазиш лука. На всекиго се случва понякога, съгласете се.

По-либералният статут обаче изискваше и някои компромиси с личната свобода. Няма какво да се обясняваме, безплатен обяд няма, особено в средите на хищници. Независимо дали било то морски или сухоземни.

Явно щеше да се наложи да се наложи да отложи зазимяването и да подхване поредното си юначно дело, за което да разказва на внуците си край камината, пушейки пура, галейки бедрото на стройна либийска, опа, кубинска, девойка и отпивайки ром на ситни глътки.

Остави другото, но и името на кораба, който трябваше да вземе на абордаж и да преименува, не можеше да zapomни. „Бадр“ му звучеше като средновековен музикант със собствен репертоар, извинете и двама ни за това, че сме отявлени лаици в боравенето със словесата.

Отпи за последно, загаси пурата и стисна зъби, преди да наметне редингота и да се отправи към Бургаския залив. Хората му вече трябваше да го чакат там. Преди да затвори вратата от външната страна оставаше само да сложи превръзката на дясното си око и да нахлупи триъгълната шапка.

Бръснещият вятър проникваше и през шапка, и през превръзка, и през редингот, и през подкованите с налчета високи почти до коляното ботуши. За капак на всичко набиваше със страшна сила ледени стружки право в лицето на капитан Тотко. Една мисъл обаче топлеше свободната като съдебен изпълнител душа на корсаря.

Никой сомалийски пират нямаше да оцелее и три минути при подобни климатични условия. Тийч Черната брада не би имал дисциплината да устиска трезвен, за да осъществи акцията по абордажа на „Бадр“, това е несъмнено. Да не говорим, че и Франсис Дрейк не би се справил, защото просто имаше поне няколко капчици морал, закътани под перуката си.

Когато стигна до явката, където търпеливо го чакаха верните му мъже, кой от кол, кой от въже, капитан Тотко мълчаливо пое далекогледа, който му подадоха по навик и, докато го нагласяше, протегна ръка отново. Разбраха го и знамето на Панама тутакси се озова в облечената му в кожена ръкавица длан.

Капитан Тотко се позабави, докато успее да открие къде е позициониран либийският „Бадр“, бургаското пристанище не беше някой карибски остров с един-два лимана. Но, когато го откри, изобщо не се поколеба и изрева с пълно гърло и високо вдигната сабя:

- Напрееед!

Преди да отгърми гласа му всички вече бяха наскачали в абордажната лодка. Капитан Тотко предвкушаваше поредния си триумф.

Приятели, радваме се, че стигнахте дотук.

Ако намирате, че статията е интересна и полезна, можете да ни подкрепите, за да продължим да правим независима разследваща журналистика.

Платете Данък Биволъ!

Включете се с ЕДНОКРАТЕН ДАНЪК (през PayPal, банкова карта, Ерау/банков превод), или станете един от нашите редовни, МЕСЕЧНИ ДАНЪКОПЛАТЦИ (през PayPal или банкова карта), или със СМС от България или чужбина

Научете повече за Данък Биволъ [тук](#).